

No, potolažil se je kmalu; saj ga je znal stric tako lepo zabavati! In ko ga je tako ujčkal na kolenih, kakor bi bil pozabil na vse drugo, mu je priznal:

„Veš ti, stric, jaz sem bil žalosten, ko mi je ata umrl; sedaj pa že nisem več tako . . . Saj si ti čisto tak, kakor on, samo večje brke imaš!“

„Vidiš, to je prav, da si zadovoljen. Ali boš pa imel tudi sestrico rad?“ ga je vprašal stric.

„Sestrico, kje pa jo imate? Seveda bi jo rad imel; prosim stric, pokaži mi jo!“ In ves radoveden se je ozrl naokoli.

Stric pa ga je prijel za roko in ga povedel k Vidki.

„Vidka! Glej, koga sem ti pripeljal!“ ji je zaklical, da se je vzbudila iz sanj. Pomencala si je oči z ročicami in strmé zagledala pred seboj malega moža, ki jo je ogledaval z radovednimi očmi.

„Glej, novega bratca sem ti pripeljal, Ivanček mu je ime! Ivanček, daj Vidki rokó!“ — Tako ju je seznanjal gospod Strnad, kar je bilo pa skoro nepotrebno, ker sta bila otroka v nekoliko minutah popolnoma kot stara znanca.

To bi morali videti Vidko, kako je bila tisti večer vesela! In pod božičnim drevescem sta dobila z Ivančkom vsak toliko slaščic in igrač, kakor še nikoli ne.

Ivančku je bilo videti, da prav nič ne žaluje za Afriko. V par urah se je popolnoma privadil na novi dom. Samo to se mu je zdelo neverjetno, ko mu je Vidka pravila, da ga je „Bogec prinesel“.

„Beži beži, saj vendar vem,“ je dejal. In začel ji je pripovedovati o vroči Afriki, o širokem morju in o veliki ladji, na kateri se je vozil po njem.

In pri tem sta obirala sladke sadove z drevesca in se pogovarjala z atom, ki je sedel med njima, dobre volje kakor že dolgo ne.

Ko pa so lučke dogorele, je prišel zaspanec, in ljudje so hiteli k polnočnici. Sladki sen božičnega večera je priplaval v sobico, kjer sta zatisnila nova bratec in sestrica trudne oči.

Oče pa je prišel še enkrat v njuno sobico; srečen nasméh mu je zaigral na licu, ko je pogledal na mali posteljici, kjer sta spala njegova srčka; obrnil se je k sveti podobi na steni in usta so mu zašepetala tiho molitev — — —

V sveti noči.

Nocoj nocoj je sveta noč,
Na nebu zvezd nebroj gori,
Gori lepó in govori:
„Prišla kristjanom je pomoč.“

Glej zvezdo svetlo sred neba,
Kako leskeče se lepó!
Kot bilo samo bi zlató,
Nebo se celo lesketá.

Takrat je bila takšna noč,
Ko Bog na svet je stopil dol,
Da je utešil dušno bol
In zmagal s smrtjo pékla moč!

Stavko Stavič.

